Temps Ordinari - Vint-i-novè diumenge

Per FrancescRiera el dl., 16/10/2023 - 00:00

Is 45,1.4-6
1Te 1,1-5b
Mt 22,15-21

NO FEU “DÉU” CAP “PODER”...!

1. Va entrar amb un burret a la Ciutat i molts l’aclamarem i enramàvem els carrers amb gran satisfacció. Tot ell envoltat d’humilitat i mansuetud. Els reis entraven en un carro de combat o en un cavall impetuós. El Messies no cercava “poder”, però tot ell vessava “autoritat”.

Ara estem escoltant la seva “bona notícia” a l’esplanada del Temple. El Messies hi situa la seva càtedra i ensenya al seu poble. Momentàniament el Temple estèril verdeja més que la primavera. Tot fa esperar un dia brillant per a Jerusalem (el Dia del Senyor tan esperat!), el dia que Israel serà salvat i consolat per sempre, alliberat de les petites i grans manipulacions, de les corrupcions de tots els mercadeigs... fets en nom de Déu!

De sobte quedem paralitzats. El Messies és interromput durament per totes les autoritats eclesiàstiques i civils, l’una rere l’altra: “amb quina autoritat” paralitzares el Temple, el buidares dels venedors de bestiar pur per al sacrifici?

Seran quatre atacs per “desautoritzar-lo”, cadascun d’ells, per contra, esdevindrà un bumerang que “desautoritzarà”, que palesarà que no tenen “autoritat”, els diferents “poders” que llancen els dards. Ho hem vist els diumenges anteriors, i encara continuarem tres diumenges.

2. Ara se li acosten, sarcàsticament junts, gent ben contrària, els pietosos fariseus i els pragmàtics partidaris d’Herodes, els imperialistes de Roma. Aquesta segona bomba que li llacen esclata novament en llurs mans, i es converteix en la desautorització de Roma i dels seus adlàters a Jerusalem!

D’entrada l’adulen fingint-se gent bona, li exposen un problema de consciència: si es pot pagar el tribut al Cèsar. És una bona treta que desfermarà les passions polítiques que aquests dies de Pasqua sempre s’encenen i que els romans vigilen de prop. El linxarà el poble o l’Imperi. Els romans hauran de detenir Jesús per subversió; o si, contràriament, diu que és lícit de pagar el tribut, atraurà el furor del poble que ha lluitat i mort tants cops a causa de no voler pagar els censos a Roma; només Déu és el Senyor i el cens és l’acceptació humiliant d’un altre Senyor.

El Mestre no cau en el parany. Novament els remet a ells mateixos. I hom imagina un somriure sorneguer entre el poble: la moneda idolàtrica la tenen i utilitzen ells! (recordeu, porta la imatge de l’Emperador i la blasfèmia “el diví August”). Si fossin conseqüents, haurien de tornar tots els diners idolàtrics.

Jesús no entra en la qüestió de pagar els censos, va més enllà: torneu a Roma els seus ídols, les seves blasfèmies, per una banda; per l’altra, doneu a Déu el reconeixement “absolut” que li correspon. Torneu a Déu el que és seu, el seu Poble.

Han caigut en el propi parany, són ells els qui fan el joc a Roma, tenen a les mans els símbols d’un poder diví que Israel només reconeix a Déu. Que el tornin al Cèsar. I que no segrestin el Poble, sinó que tornin el Poble a Déu.

3. Jesús allibera del poder absorbent dels cèsars; “retireu al Cèsar el que és de Déu” podria ser una bona traducció d’aquestes paraules. Queda desautoritzada qualsevol pretensió de domini absolut, pròpia de tants imperialismes, feixismes i totalitarismes de tots els temps: el domini absolut només pertany a Déu.

El lector dels dies de Mt sap que hi ha règims polítics difícils, ell mateix els pateix a l’Imperi en carn pròpia. En aquests casos, Jesús convida a una actitud crítica: el cristià estarà disposat a concedir al Cèsar el que calgui..., però prou! Reivindicarà que ningú no és absolut sinó Déu, “donarà a Déu el que és de Déu”. No cremarà mai encens a l’Emperador.

Els primers segles del cristianisme són l’exemple més clar de la incompatibilitat de l’Evangeli amb tantes divinitzacions de l’Estat. “Només adoraràs el Senyor el teu Déu”, contestava Jesús a la Muntanya de la Temptació (4,10). El cristià, en el seguiment de Jesús, llegeix com a Bona Notícia que no hi ha cap “imperialisme”, ni cap Cèsar que pugi exercir de déu.

ETIQUETES
PODER AUTORITAT IDOLATRIA